

Profetie

Het teken van Jona

Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teken; en hun zal geen teken gegeven worden, dan het teken van Jonas, den profeet.

Mattheüs 12.: 39

Het teken van Jona

God hééft gesproken tot "de Zijnen"

Zeg niet dat de Ware God, die wij kennen als Here (Jehovah) Jezus Christus, de individuele mens, en de mensen als volkeren, in onwetendheid heeft gelaten over "Zijn Plan der eeuwen". Een Plan dat in Christus uitgewerkt wordt en dat van een oude gevallen schepping (Genesis 1 : 2) een Nieuwe Schepping maakt, inclusief nieuwe hemelen en nieuwe aarde. (Openbaring 21 : 1) Volgens de apostel Paulus spreekt God in deze tijd (= sinds de opstanding van de Here Jezus) alleen nog tot gelovigen, tot wedergeborenen "tot ons", via - of ín - Zijn Zoon, Zijn Erfgenaam dus, want dat betekent het woord "Zoon" in de Bijbel in hoogste instantie.

Hebreeën 1 : 1

God, ... heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon;

Maar het vers begint met de verklaring dat God vóórtijds, tot op die opstandingsdag:

... veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, ...

God sprak Zelf vele malen én op veel verschillende manieren tot "de vaderen" (de voorouders van de ontvangers van deze verhandeling) én Hij sprak eveneens dóór - of via - de profeten. En dus sprak God - toen bekend onder de Naam Jehovah - óók via Jona. Niet alleen met woorden, maar eveneens met aanschouwelijke voorbeelden (illustraties), want daar heeft de Auteur van de Bijbel veel gebruik van gemaakt in Zijn Woord. Hij communiceerde dus met Zijn Schepping op "velerlei wijze".

UITGELICHT...

Jona...

- zijn naam betekent "duif"
- de zoon van profeet Amitthai (= "Jehovah is de getrouwe")
- profeet onder [de 10 stammen](#)
- woonplaats Gath-Hefer (= "gegraven put"; "tot persbak")
- gebied van de stam van Zebulon
- tijdgenoot van de profeten Hosea en Amos
- door de HEERE (Jehovah) gezonden naar [Ninevé](#), met meer dan 120.000 inwoners (Jona 4 : 11) hoofdstad van het Assyrische wereldrijk (nu naast Mosoel, Irak)
- ± 750 B.C.
- 2 Koningen 14 : 25

Niet alleen door het spreken, en door zijn "belevenissen", blijkt Jona een profeet in dienst van de Allerhoogste te zijn. Niemand minder dan de Here Jezus verklaarde tijdens Zijn aardse Werk:

Mattheüs 12 : 30 en Lukas 11 : 29

... Jonas, den profeet.

Hij kwam tot de Zijnen...

De Here Jezus verwijst met het noemen van de profeet Jona naar het voortijds spreken van God. Die verwijzing deed Hij in de tijd dat Hij fysiek tot "de Zijnen" kwam, zowel tot de in het Westen verkerende 10 stammen, alsook tot de 2 stammen, die in Judea, het "[Land des HEEREN](#)" woonden op dat moment.

Achteraf schrijft de apostel Johannes daarover:

Johannes 1 : 12

Hij is gekomen tot het Zijne, en (= maar) de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.

Waarmee nu al duidelijk is dat "de Zijnen", als volk, als collectief, als eenheid, óók het teken van Jona (er werden toen al vele tekenen gegeven door de Here Jezus) niet verstaan hebben op dát moment. Ze hadden - zoals voorzegd was - hun kans op redding door God Zelf (Jezus Naam is: "Jehovah is Redder") voorbij laten gaan. Ze hadden de tekenen, het zijn er namelijk veel meer dan één, van Jona niet opgemerkt in die tijd. De "Zijnen" zullen dat echter in de toekomst nog wel gaan doen, zo blijkt uit Gods Profetisch Woord, dat "zeer vast is." (2 Petrus 1 : 19)

Maar Petrus, ... sprak tot hen:

Handelingen 2

Gij Israëlietische mannen, hoort deze woorden: Jezus den Nazarener, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet;

**Dezen Jezus heeft
God opgewekt;
waarvan wij
allen getuigen zijn.**

**Zo wete dan zekerlijk
het ganse huis Israëls,
dat God Hem tot
Heere en Christus
gemaakt heeft, namelijk dezen
Jezus, Dien gij gekruist hebt.**

En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart,

En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.

Teken voor de wereld

Het teken van Jona was en is niet alleen bestemd voor de tijd- en volksgenoten van de Here Jezus. Het is ook bestemd voor "de wereld", dus voor allen die niet behoren tot het volk Israël (*let op: het gaat hierbij **niet** over de huidige staat Israël*).

Maar... ook de wereld wilde van geen teken of tekenen weten en deed hetzelfde wat "de Zijnen" deden. De wereld verwierp Hem dus ook.

Johannes 1 : 12

Hij was in de wereld, en (= want) de wereld is door Hem gemaakt; en (= maar) de wereld heeft Hem niet gekend.

In zijn uitleg over hoe "de wereld" God afwees en voor zichzelf koos, schrijft Paulus:

Romeinen 1 : 21

Omdat zij, God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt;

De mens weet heel goed dat de Ware God - de Schepper - bestaat, maar ze wil Hem niet verheerlijken of danken. De mensheid - "de wereld" - wijst God in de praktijk af, men wil Hem niet langer "kennen", d.w.z. in gemeenschap met Hem leven.

Ook "de wereld" krijgt nog dagelijks de kans om te zien op "het teken van Jona". Net als "de Zijnen" is het daarom uiterst nuttig om die tekenen te beschouwen. Het doel daarvan is bekering; ómkering van de heilloze weg, die tot het verderf leidt. De oproep is altijd:

2 Korinthe 5 : 20

Laat u met God verzoenen!

UITGELICHT...

Jonas (Grieks)

- komt in 10 Bijbelverzen in het Nieuwe Testament (NT) voor; 6 verzen zijn verwijzingen naar Jona in het Oude Testament (OT)
- In Mattheüs 12 : 39-41 en parallel in Lukas 11 : 29-32

Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teken; en hun zal geen teken gegeven worden, dan **het teken van Jonas**, den profeet. Want **gelijk Jonas** drie dagen en drie nachten was in den buik van den walvis, alzo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart der aarde. De mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht, en zullen hetzelfde veroordelen; want zij hebben zich bekeerd op **de prediking van Jonas**; en ziet, **meer dan Jona** is hier!

Het doel van de boodschap - de prediking - aan "verlorenen" is daarom in deze tijd heel eenvoudig. Als wij aan ongelovigen, aan "de wereld" wat te zeggen hebben, zijn het de woorden van de apostel Petrus.

2 Petrus 3 : 9

*De Heere ... is lankmoedig over ons, **niet** willende, dat enigen **verloren gaan**, maar dat zij **allen tot bekering komen**.*

De apostel Paulus vertelde wat zijn prediking was:

Handelingen 20 : 24

..., om te betuigen het Evangelie der genade Gods.

In deze [vijfde bedeling](#) (de bedeling der Genade; Efeze 3 : 2), met name vanaf Paulus, dient de Genade Gods gepredikt te worden aan een ieder mens, aan een ieder individueel. Nú gaat het niet om bekering op volksniveau, dat gold vóór die tijd en geldt voor de tijd die nog komen moet: de zesde bedeling. In deze dagen gaat het om de **bekering van állen**. Dat is Gods wens en daartoe heeft Hij - in Christus - de Weg bereidt.

Bekering voorkomt "verloren gaan"

De prediking van Jona leidde lang geleden tot de omkeer (de bekering) van de inwoners van Ninevé. Zij "geloofden aan God". Daarmee voorkwam men dat "men verloren ging" in het oordeel, zoals dat aangekondigd was. Alleen al de optekening van deze geschiedenis zou in deze tijd toch een teken voor "de wereld", en voor elk mens, moeten zijn om na te volgen.

De profeet Jona predikte het Woord Gods in Ninevé

Jona 3

*En Jona ... predikte, en zeide: Nog veertig dagen, dan zal Ninevé worden omgekeerd.
En de lieden van Ninevé geloofden aan God; en zij riepen een vasten uit, en bekleedden zich met zakken, van hun grootste af tot hun kleinste toe. Want dit woord geraakte tot den koning van Ninevé, en hij stond op van zijn troon, en deed zijn heerlijk overkleed van zich; ...
En hij liet uitroepen, ... :
Maar mens en beest zullen met zakken bedekt zijn, en zullen sterk tot God roepen; en zij zullen zich bekeren, een ieder van zijn bozen weg, en van het geweld, dat in hun handen is.
Wie weet, God mocht Zich wenden, en berouw hebben; en Hij mocht Zich wenden van de hittigheid Zijns toorns, dat wij niet vergingen!
En God zag hun werken, dat zij zich bekeerden van hun bozen weg; ... en Hij deed het niet.*

Teken voor het Joodse volk

Als eerste was de persoon Jona, en al wat hij meemaakte en deed, bestemd tot teken, zeg maar gerust tot vele tekenen, voor het volk Israël in de dagen dat de Here Jezus in Judea, Galilea en Samaria op aarde zijn bediening voltooide. Op onze "kalender" (*als deze betrouwbaar is*) zou deze periode van 3,5 jaar van 29 - 32 A.D. moeten zijn.

Dat volk bestond uit de "twee stammen", de nakomelingen van Juda en Benjamin. In de praktijk het "Joodse volk" genoemd. Ruim 400 jaar had de HEERE (Jehovah) niet rechtstreeks en niet via profeten tot dit volk gesproken en nu kwam Hij als Mens naar hen toe om de eerder gedane beloften omtrent hun verlossing indien mogelijk waar te maken. Tenminste áls dit volk Hem als de Verlosser Israëls zou aanvaarden en gehoor zou geven (= geloven in) Gods Woorden, die o.a. via de profeet Jesaja waren gesproken.

Jesaja 60 : 16

... En gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, uw Heiland, en (= namelijk) uw Verlosser, de Machtige Jakobs.

Hoewel de Here Jezus constant tekenen gaf om te laten zien dat Hij de beloofde Verlosser van Israël - en zelfs van de wereld - zou zijn, wilden de uitermate koppige leidlieden nóg meer tekenen zien. Dat vragen om "tekenen" blijkt volgens Paulus typisch iets voor Joden te zijn. Net zoals "de Grieken" filosofische wijsheid begeren.

1 Korinthe 2 : 21, 22

*Overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken;
Doch wij prediken Christus, den Gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken een dwaasheid;*

UITGELICHT...

De zoon van Jonas

Johannes 1 : 43: ... Gij zijt **Simon, de zoon van Jonas**; gij zult genaamd worden Cefas, hetwelk overgezet wordt Petrus.

Johannes 21 : 15-17: Toen zij dan het middagmaal gehouden hadden, zei Jezus tot Simon Petrus: **Simon, zoon van Jonas**, hebt gij Mij liever dan dezen? Hij zei tot Hem: Ja, Heere! Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zei tot hem: Weid Mijn lammeren. Hij zei wederom tot hem ten tweeden maal: **Simon, zoon van Jonas**, hebt gij Mij lief? Hij zei tot Hem: Ja, Heere, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zei tot hem: Hoed Mijn schapen. Hij zeide tot hem ten derden maal: **Simon, zoon van Jonas**, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, omdat Hij ten derden maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief, en zei tot Hem: Heere! Gij weet alle dingen, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zei tot hem: Weid Mijn schapen.

Het verzoek om "een teken" staat in zowel het Evangelie van [Mattheüs](#), (12) als dat van Lukas (9). De geschiedenis speelt op een sabbatsdag, de streng in acht gehouden religieuze rustdag van de Joden, waarop de discipelen van de Here Jezus "werk" doen door voedsel te plukken en dat op te eten. Daarover wordt de Heer aangesproken door de Farizeeën (*schriftgeleerden*).

Wat volgt is een ijzersterk en bij vlagen keihard betoog, inclusief een aanhaling uit de profetie van Jesaja en een opzichtig teken van de genezing van een blinde en stomme (= *niet-sprekende*) man. (Mattheüs 12 : 22) waaruit die Farizeeën toch hadden moeten concluderen dat zij hier met de Verlosser Israëls te maken hadden. Maar tot die erkenning kwamen zij niet. Zij gaven geen gehoor (geloof) aan de woorden van de Here Jezus. Zij overlegden zelfs of er een mogelijkheid was om Hem te doden.

Nadat de Here Jezus hen voor "adderengebroedsel" had uitgemaakt en hun geconfronteerd had met hun "boosheid"; hun ongeloof en hun leugenspreken dus, proberen de Farizeeën (sommigen van hen) op een andere manier onder de voor hen onwelgevallige waarheid uit te komen:

Mattheüs 12 : 38

... Meester! wij willen van U [wel] een teken zien.

Alsof ze tot op dat moment niet genoeg tekenen gekregen hadden! Hoeveel meer hadden ze er willen hebben? In feite was Zijn komst, Zijn geboorte uit de maagd, Zijn werk, Zijn prediking, niets anders dan vele tekenen dat de Heiland van Israël daar in levende lijve voor hun neus stond. Duidelijker kon niet! Wat een onzinvraag! Dat vond de Here Jezus kennelijk ook:

Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teken; ...

Met eigen woorden: Kijk eens aan..., ongelovig en totaal niet trouw aan de Man, aan God Zelf, en dan ook nóg een teken willen...; hoe is het mogelijk... De religieuze voorgangers van de Joden zeggen in feite dat het gepresenteerde "Werk des Heeren" onvoldoende voor hen was. Wat een tragische hoogmoed! Zij willen meer. Zij willen hun eigen wil aan God opleggen i.p.v. zich te "*vernederen voor de Here*". (Jakobus 4 : 10) Maar uiteraard gaat de Here Jezus hier niet in mee. De regie ligt bij God en dat blijft altijd zo. Het is niet aan de mens om te bepalen wat er moet gebeuren. Hij zegt:

... maar hun zal geen teken gegeven worden, dan het teken van Jonas, den profeet.
Want gelijk Jonas den Ninevieten een teken geweest is, alzo zal ook de Zoon des mensen zijn dezen geslachte.

Dit "geslacht" krijgt dat verlangde teken niet! Het teken van "Jonas de profeet" aan de Ninevieten, is voldoende. En natuurlijk ook al wat in de "Wet, de Psalmen en de Profeten" geschreven is over de Christus. (Lukas 24 : 44)

Ze hadden al een groot teken gekregen; Het teken van Jona de profeet was hun bekend. Met de toevoeging "de profeet" geeft de Here Jezus aan dat het hier gaat om het voorzeggende Woord Gods, Zijn openbaring van Zijn plannen aan Zijn kinderen.

Opstanding uit de dood

Direct daarna geeft de Here Jezus de Farizeeën dat teken van Jona. Voor dát moment, voor dát "publiek", hét teken waarop men zou letten, hoewel er dus in de geschiedenis van Jona meer tekenen zitten. Maar in hoofdzaak komt het voor hen neer op de dood en de "opstanding" van Jona, als uitbeelding van wat later zou gaan gebeuren. Te beginnen met de dood en opstanding op de derde dag van de "Zoon des mensen" (de "Erfgenaam van Adam") als feit, maar óók weer als teken voor later.

Mattheüs 12 : 40

Want gelijk Jonas drie dagen en drie nachten was in den buik van den walvis, alzo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart der aarde.

De Here Jezus stelt "in den buik van de walvis", gelijk aan ("alzo") het zijn "in het hart der aarde". Dat gaat allebei over het dodenrijk, in dit geval de kant van de "schoot van Abraham", het deel waar de gelovigen van vóór de opstanding van de Here Jezus bewaard worden tot de Jongste Dag.

De Here Jezus was gedurende "drie dagen" ([zie "Drie dagen en de derde dag"](#)) in het dodenrijk, alvorens Hij van "tussen de doden uit" opgewekt werd en het dodenrijk verliet. De illustratie

van dit bijzondere feit, van dit wonder, werd honderden jaren daarvoor al gegeven door Jona. Ook hij was voor dezelfde periode - toen hij in de grote vis was - "in de buik", in het dodenrijk, zo blijkt uit de Schrift.

Jona 2 : 1-3

En Jona bad tot de HEERE, zijn God, uit het ingewand van de Vis.

*En hij zei: Ik riep uit mijn benauwdheid tot de HEERE;
En Hij antwoordde mij; uit den buik des grafs (sheool = hier dodenrijk) schreide ik, en Gij hoordet mijn stem.*

Met nadruk wordt deze geschiedenis, die uiteraard bij de Farizeeën (de schriftgeleerden) bekend was, verteld aan de Joden, zodat ze dezelfde binnenkort optredende situatie, maar dan met de Here Jezus, zouden herkennen. Maar in wezen was dat al te laat. Men had nog in die tijd tot erkenning (aanvaarding) van de Here Jezus als de Messias, de Verlosser, de Heiland en de Koning, kunnen komen. De Here Jezus - Hij kende Jesaja 6 - wist echter dat dit niet zou gebeuren en dat er daarom op het teken van ná Zijn dood en opstanding gelet zou moeten worden.

Jesaja 6 : 9, 10

Toen zeide Hij: Ga henen, en zeg tot dit volk: Horende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet.

Maak het hart dezes volks vet, en maak hun oren zwaar, en sluit hun ogen, opdat het niet zie met zijn ogen, noch met zijn oren hore, noch met zijn hart versta, noch zich bekere, en Hij het geneze.

Het teken van Jona werd echter evenmin aanvaard door de Joden als volk in de tijd ná de opstanding van de Here Jezus. Paulus, die "zijn Evangelie van de Genade Gods" predikte, met name aan de onder de heidenen levende Joden, vertelt daarover toen hij in Rome onder huisarrest van de keizer leefde. Hij verwijst daarbij naar Jesaja 6.

Handelingen 28 : 27, 28

Want het hart dezès volks is dik geworden, en met de oren hebben zij zwaarlijk gehoord, en hun ogen hebben zij toegedaan; opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien, en met de oren horen, en met het hart verstaan, en zij zich bekeren, en Ik hen geneze.

Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen.

Er kwam geen bekeerd Joods volk

En zo kwam er geen bekeerd Joods volk. De 2 stammen wezen "op regeringsniveau" de Woorden Gods af en daarmee de aan hen zo opzichtig aangeboden "zaligheid Gods", wat niets anders is dan de afwijzing van de Here Jezus Christus (de Messias). Daarmee bleef de communicatie met de Ware God verbroken.

Zijn opstanding op "de derde dag" werd niet de opstanding van Juda op diezelfde derde dag. Maar zo'n opstanding na twee dagen (van 1000 jaar; 2 Petrus 3 : 8) staat wel degelijk in Gods Plan. En dat wordt ook uitgedrukt in het "teken van Jona", dat daarmee niet beperkt bleef tot alleen het teken van de dood en opstanding van de Here Jezus.

Door dood en opstanding werd de Here Jezus Christus de Eerste van de Nieuwe Schepping.

De toekomstige derde dag

Het teken van Jona heeft zijn functie nog niet verloren in Handelingen 28, waar Paulus datgene concludeert wat al vanaf de dood en de opstanding van Here Jezus duidelijk is. Namelijk dat de 2 stammen hun Verlosser niet aanvaard hebben op dat moment. De individuele Jood zou - net als elk ander mens overigens - dat teken van Jona nog eens goed bekijken om de toekomst van het volk als geheel te kunnen inzien.

2000 jaar

Dan leert de geschiedenis van Jona dat er op korte termijn niks positiefs stond te gebeuren voor het Joodse volk. De "aandacht" werd verlegd naar een ander volk. Eigenlijk naar twee "volken". Op "hemels niveau" is dat de Gemeente. Paulus en Petrus:

Romeinen 10 : 19

Maar ik zeg: Heeft Israël het niet verstaan? Mozes zegt eerst: Ik zal ulieden tot jaloersheid verwekken door degenen, die geen volk zijn; ...

1 Petrus 2 : 10

Gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontfermd zijt geworden.

Gedurende 2000 jaar ("2 dagen") zou de Here Jezus Christus - in het verborgene - werken aan Zijn Lichaam, Zijn Tempel, bestaande uit de gelovigen in Hem van ná Zijn opstanding. Op de toekomstige "derde dag" zal deze Gemeente Gods "opstaan" ten opzichte van een overblijfsel van het Joodse volk en door hen aanschouwd worden - als Eén Hoofd én Lichaam - op de Olijfberg ten oosten van Jeruzalem. (Zacharia 10 en 12)

UITGELICHT...

De Gemeente

- De Gemeente, als "die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk is", is in het OT niet openlijk, maar bedekt te vinden.
- In de "bedeling van de verborgenheid", de "bedeling der Genade Gods", de vijfde bedeling, waarin wij nu leven, is Gods Plan omtrent dit Andere Volk bekend gemaakt aan de gelovigen in Christus.
- Paulus schrijft aan de gelovigen te Korinthe: "... u verkondigende de verborgenheid (*Gr. grondtekst: "mystērion"*) van God."
- Alreeds in Adam en Eva werd de verborgen Gemeente aangekondigd. Efeze 5 : 32: "Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente."

Een Koninklijk Priesterdom

Aan dit Volk, het Lichaam van Christus, dit "Gebouw Gods", zijn in deze tijd de Woorden Gods toevertrouwd. Niet aan het letterlijke volk Israël, maar aan het Israël uit de Geest. De apostel Petrus behandelt dat in:

1 Petrus 2 : 9

Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht;

Petrus past de woorden uit Exodus 19 toe op de Gemeente in deze dagen.

Exodus 19 : 5, 6

Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn Verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle Volken, want de ganse Aarde is Mijn; En gij zult Mij een Priesterlijk Koninkrijk, en een heilig Volk zijn. ...

Het eens door de HEERE uit Egypte geroepen volk Israël, zou het Woord van God ontvangen met het doel om het te bewaren, het aan het eigen volk te onderwijzen en het ook aan de andere volkeren bekend te maken. Maar dat heeft het volk Israël (de 12 stammen) en later het Joodse volk (de 2 stammen), nooit gedaan, nooit willen doen zelfs. Dat is niets anders dan ongeloof en daarom is het volk Israël nog steeds geen "priesterlijk koninkrijk" of "koninklijk priesterdom".

Maar het staat vast dat het volk Israël haar verantwoordelijkheid t.o.v. het Woord van God eens op zich zal nemen. Het zál een waardig Koninklijk Priesterdom zijn. Dat is uitgebeeld in de geschiedenis van Jona, die onder zijn opdracht probeerde uit te komen. Zodat het volk op voorhand zou weten dat het ná de "bedeling der verborgenheid", op de toekomstige "derde dag", wél zou dienen als "heilig volk", verkondigende "de deugden Desgenen, Die ook hen uit uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht."

UITGELICHT...

Grote vis = Gemeente

- De grote Vis in Jona is beeld van de Gemeente, het Lichaam van Christus. Dat zijn allen die in de 5e Bedeling wedergeboren zijn en het Opstandingsleven van Christus, deelachtig zijn.
- Dat leven bevindt zich temidden van de wateren, en dus temidden van de Volkerenzee, maar haalt "adem" boven de wateren van de Volkerenzee, namelijk Geestelijk Leven uit de Hemel.
- De Messias, de Meerdere van Jona, (Mattheüs 12 : 41) kwam van Boven. Hij haalde Zijn voedsel en dus Zijn Geest en Leven, van Boven.
- De Gemeente hoort niet thuis in de Volkerenzee; ook zij haalt van boven de wateren haar Adem, namelijk Geestelijk Leven.

In het buitenland

Het teken van Jona voor een ander volk op aards niveau richt zich op de 10 stammen. Uiteraard heeft dat met de Gemeente te maken, want die is immers voortgekomen uit die ooit (± 722 B.C.) verstrooide 10 stammen. Maar de nadruk ligt nu op het aardse niveau.

Het is een teken voor zowel de 2 als voor de 10 stammen Israëls. De inwoners van de [grote stad Ninevé](#) zijn een type van die 10 stammen. Wat al meteen duidelijk moet zijn is dat dit volk in het buitenland tot geloof komt in de prediking van het Woord van God. Juist niet, zoals misschien verwacht mocht worden, in het "[Land des Heeren](#)", maar daarbuiten. Dat is een algemeen principe in de Bijbel.

Ongelovigen horen niet thuis in het "Land van Jehovah". Alleen gelovigen. Bevinden ongelovigen zich er toch in, dan moeten zij er eerst uit, op welke manier dan ook. Ongelovigen die zich bekeren komen vervolgens buiten dat land (in de woestijn) tot geloof. Pas daarna kan een gelovig volk terugkeren en rechtmatig in dat land wonen. Dit principe wordt aan het eind van de komende "[70-ste jaarweek](#)" herhaald v.w.b. het Joodse volk, de 2 stammen, en eveneens voor "de 10 stammen" van dat moment. Ook de leden daarvan komen buiten het Land des Heeren tot geloof!

Pas dan zal de aan Abraham gedane belofte (Gods verbond) werkelijkheid worden:

Genesis 15 : 18

Ten zelfden dage maakte de HEERE (Jehovah) een verbond met Abram, zeggende: Aan uw zaad heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af, tot aan die grote rivier, de rivier Frath (= Eufraat).

UITGELICHT...

Opdracht Jona

- Jona krijgt de opdracht om aan de grote stad Ninevé het Woord Gods bekend te maken. (Jona 3)
- Jona moet alleen dat prediken (spreken) wat de HEERE wil.
- Jona is in dit verband een type (een teken) van Juda, het Joodse Volk, de 2 stammen van Israël. In de ogen des HEEREN is het nog steeds een overspelig, ontrouw en tegensprekend volk.
- Typologisch bevindt Efraïm, oftewel de 10 stammen van Israël als volk, zich hier in Ninevé, een hoofdstad van het toenmalige wereldrijk Assyrië.
- Eerst moet de zaligheid van de Zaligmaker bekend gemaakt worden aan Efraïm; het hoofd, en "eerstgeborene" van dit volk.

Ninevé is onmiskenbaar het buitenland. En daar wordt Jona naar toe gestuurd om het Woord Gods te prediken, hoewel hij daar kennelijk (zo komt het over...) geen zin in heeft. Hij besluit een "andere route" te nemen, via een schip naar Tarsis (Spanje).

Jona 1 : 3, 4

Maar Jona maakte zich op om te vluchten naar Tarsis, van het aangezicht des HEEREN; en hij kwam af te Jafo, en vond een schip, gaande naar Tarsis, en hij gaf de vracht daarvan, en ging neder in hetzelfde, om met henlieden te gaan naar Tarsis, van het aangezicht des HEEREN.

Maar de HEERE wierp een groten wind op de zee; en er werd een grote storm in de zee, zodat het schip dacht te breken.

Dat de HEERE "het vluchten" van Jona, het proberen te ontkomen aan zijn verantwoordelijkheid om de Woorden Gods te spreken, gebruikte in Zijn Plan, had toch voor de zogeheten

schriftgeleerden in de dagen van Jezus een duidelijk teken moeten zijn. Hierin ligt opgesloten dat de HEERE een dergelijke ontrouw aan het Woord Gods zou "corrigeren".

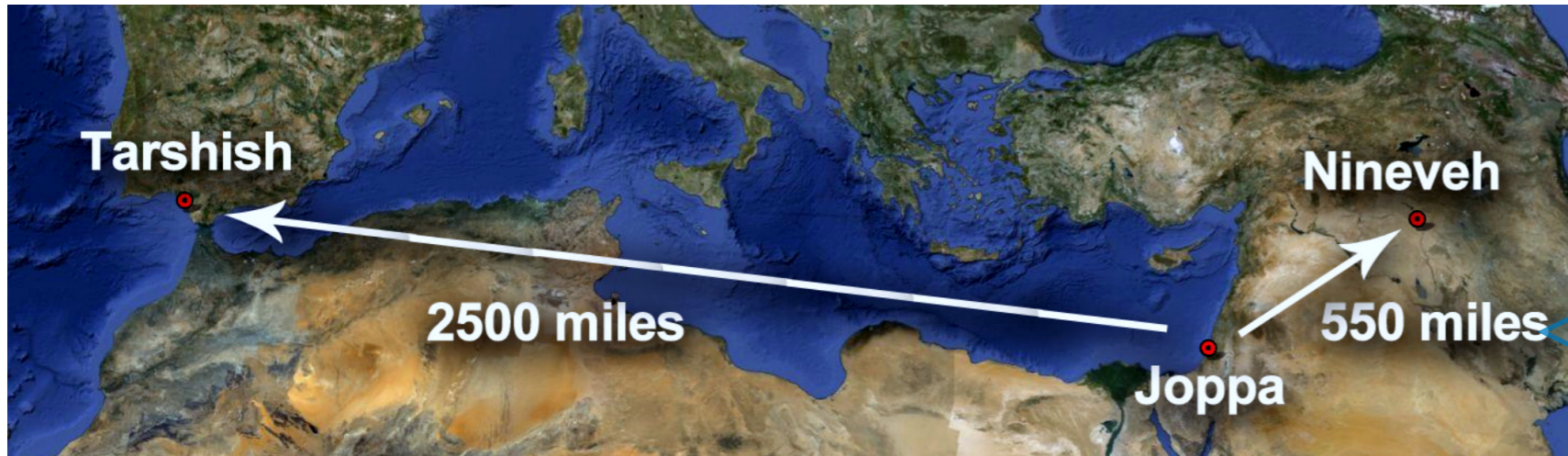
Het Joodse volk - geleid door "kenners van de Schrift" - beschikte ook over de geschiedenis van Jona. Wellicht had men het al ontelbare malen ritueel gelezen, maar dan zonder acht te slaan op de inhoud. Als men dat wel gedaan had, dan was men toch alleen al door dit voorbeeld van de Jona - net als Israël een dienstknecht/profeet van God - tot bekering en berouw gekomen, zou je denken...

De bekering van Jona

Jona (in dit geval een type van Israël) moest zich bédanwel ómkeren; hij ging immers de verkeerde kant op. Daarvoor moest er wel wat gebeuren, zo leert de geschiedenis. Jona 1 vertelt de "omkering" van Jona" als hij eenmaal op deze reis in het schip verkeert.

Jona 1 : 5-10

Toen vreesden de zeelieden, en riepen een ieder tot zijn god, en wierpen de vaten, die in het schip waren, in de zee, om het van dezelve te verlichten; maar Jona was nedergegaan aan de zijden van het schip, en lag neder, en was met een diepen slaap bevangen. En de opperschipper naderde tot hem, en zeide tot hem: Wat is u, gij hardslapende? Sta op, roep tot uw God, misschien zal die God aan ons gedenken, dat wij niet vergaan.

UITGELICHT...

Van Jafo naar Tarsis

- Jona reist vanuit datgene wat "innerlijk schoon en lieflijk" is, (later Joppe, nu Jaffa), naar "armoede en verstrooiing" (Tarsis).
- Door de verwerping van de Messias, werd het Joodse volk, in het jaar 70 A.D., uit het Schone (Jafo) Land verdreven, en kwam zij zo in het midden van de Heidense volkeren zee terecht.
- Het is niet erg om Jafo, en dus iets "schoons en lieflijks", te verlaten. Als je dan maar wel terecht komt bij iets dat veel mooier, beter, lieflijker en meerder is.
- Tarsis (in Spanje) = "naar het uiterste der aarde". Paulus wilde aanvankelijk ook van Joppe naar Tarsis reizen, maar werd 2 jaar gevangen gehouden in Rome.

Voorts zeiden zij, een ieder tot zijn metgezel: Komt, en laat ons loten werpen, opdat wij mogen weten, om wiens wil ons dit kwaad overkomt. Alzo wierpen zij loten, en het lot viel op Jona.

Toen zeiden zij tot hem: Verklaar ons nu, om wiens wil ons dit kwaad overkomt. Wat is uw werk en van waar komt gij? Welk is uw land en van welk volk zijt gij? En hij zeide tot hen: Ik ben een Hebreër; en ik vreze den HEERE, den God des hemels, Die de zee en het droge gemaakt heeft.

Toen vreesden die mannen met grote vreze, en zeiden tot hem: Wat hebt gij dit gedaan? Want de mannen wisten, dat hij van des HEEREN aangezicht vlood; want hij had het hun te kennen gegeven.

Voorts zeiden zij tot hem: Wat zullen wij u doen, opdat de zee stil worde van ons? Want de zee werd hoe langer hoe onstuimiger.

De metgezellen (ongedefinieerde mannen uit de "zee", uit de "volkeren") in het schip naar Tarsis zochten naar de verklaring waarom zij in dergelijk zwaar weer beland waren, waardoor zij ten onder zouden gaan. Jona wist goed waar het probleem lag, of beter gezegd wie het probleem was.

Jona 1 : 12

En hij zeide tot hen: Neemt mij op, en werpt mij in de zee, zo zal de zee stil worden van ulieden; want ik weet, dat deze grote storm ulieden om mijnentwil over komt.

Maar de mannen roeiden, om het schip weder te brengen aan het droge, doch zij konden niet; want de zee werd hoe langer hoe onstuimiger tegen hen.

De "grote storm" waar niet tegenop te roeien was, was een strijd tegen de elementen die niet te winnen zou zijn. Jona wist dit heel goed. Als teken voor de Joden, toen en straks in de 70-ste jaarweek, maar ook voor "de wereld" zou men ook moeten weten dat het aan de eigen pogingen om van de Ware God weg te geraken ligt als men op het punt staat het leven te verliezen. Jona vertelt vervolgens dat zijn ontrouw aan de HEERE heeft geleid tot deze hachelijke situatie.

In feite komt Jona hier tot bekering. Hij "verlaat" deze heilloze weg naar Tarsis, waarop hij wegliep van "zijn bediening als knecht des HEEREN".

De "zeelieden" riepen in vers 5 "een ieder tot zijn god" om de zee te kalmeren. Dat werkte niet, zo is de conclusie uit vers 13. Er is maar één Ware God, die redding brengt en Zijn Naam dient dan ook aangeroepen te worden door "een ieder".

Jona 1 : 13

Maar de mannen roeiden, om het schip weder te brengen aan het droge, doch zij konden niet; want de zee werd hoe langer hoe onstuimiger tegen hen.

De "volkerenzee" zou ook ten ondergaan aan de storm. Eigen inspanningen zouden niet helpen. Andere goden evenmin. De situatie werd steeds slechter.

Maar in vers 14, nadat Jona in vers 9 al over de HEERE verteld heeft, blijken zij zich ook bekeerd te hebben van hun nutteloze goden.

Jona 1 : 14

Toen riepen zij tot den HEERE, en zeiden: Och HEERE! laat ons toch niet vergaan om dezès mans ziel, en leg geen onschuldig bloed op ons; want Gij, HEERE! hebt gedaan, gelijk als het U heeft behaagd.

UITGELICHT...

Via het westen

Er is nog een "lijn" v.w.b. hoofdstuk 1. Jona is profeet in dienst van de HEERE en dat betekent dat heel zijn optreden geacht wordt profetische betekenis te hebben. De omweg van Jona vanuit Jafo via het uiterste Westen, waarbij dat Westen niet bereikt wordt, is conform Gods Plan. Het stond van te voren vast dat het zo zou gaan. Waarom? Omdat de HEERE hiermee laat weten - als teken - dat de zaligheid van de 2 stammen (en wat volgt) éérst via de 10 stammen van Israël gaat. Een andere "route" is er niet. Het is niet ondenkbaar dat Jona dit wist, gezien zijn toch wat laconieke houding (hij lag vast te slapen) op wat er op zee gebeurde. Jona verklaart ook duidelijk dat hij ontzag heeft (vreze) voor de God die de hemel, de zee en het droge land (= aarde) gemaakt heeft.

Zij roepen - in geloof - de "Naam des HEEREN" aan. Er is niets beters, niet anders, om te doen, zo leert de Schrift op vele plaatsen. Paulus haalt de woorden uit Joël 2 : 32 aan:

Romeinen 10 : 13

Want een ieder, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden.

"Zaligheid" begint bij redding en dat gebeurt onherroepelijk als een mens in geloof de "Naam des Heeren" aanroept. Deze Naam, die in deze bedeling gegeven is: Heere (Jehovah) Jezus Christus.

Zo wordt aan de Joden, de 10 stammen, de Gemeente en zelfs aan de ongelovigen ("de wereld") via het teken van Jona verteld dat een ieder de Naam des Heeren moet aanroepen tot behoud en tot zaligheid. Dat zei Petrus overigens ook op de Pinksterdag, de eerste welteverstaan. Na uitgelegd te hebben dat "God Hem (Jezus) tot Heere en Christus gemaakt heeft" (Handelingen 2 : 36) verklaart hij plechtig:

Handelingen 4 : 12

En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.

Een betaling

Dat aanroepen kan echter niet zonder "een betaling" gezien worden. Niet dat er zoiets vanuit de "aanroeper" nodig was, maar er was wel degelijk iemand nodig die moest "betalen" voor deze voorziening tot redding, voor deze manier om de zee tot bedaren te krijgen. In de overdrachtelijke zin is dat de Here Jezus, die als Erfgenaam van Adam de schuld van de gehele mensheid betaalde door te sterven aan het kruis. (2 Korinthe 5 : 15) Het type (het teken) daarvan is Jona, want...

Jona 1 : 15

En zij namen Jona op, en wierpen hem in de zee.

UITGELICHT...

Joppe (Jafo) - 1

De havenstad Jafo (Joppe, in het NT) als vertrekplaats van Jona is ook een teken in zichzelf. Al in het Oude Testament wordt deze stad in verband gebracht met de bouw van de Tempel door Salomo. 2 Kronieken 2 : 16: *"En wij zullen hout houwten uit den Libanon, naar al uw nooddrift, en zullen het tot u met vloten, over de zee, naar Jafo brengen; en gij zult het laten ophalen naar Jeruzalem."* (Zie ook Ezra 3 : 7)

De naam Libanon is ongeveer gelijk aan "Albion", de naam voor de Britse eilanden, daar waar de 10 stammen terecht zijn gekomen en het Evangelie als eerste aanvaard hebben. De Tempelbouw van Salomo wordt zo - door Joppe (Jafo) - verbonden aan de bouw van dé Tempel Gods, namelijk de Gemeente. (1 Korinthe 3 : 16)

Jona stierf en het resultaat was er direct, net als bij de kruisdood van de Here Jezus.

Jona 1 : 15

Toen stond de zee stil van haar verbolgenheid.

Dat veroorzaakte uiteraard zeer groot ontzag voor Jehovah, de HEERE, want dat betekent "vrezende met grote vreeze" in vers 16.

Jona 1 : 16

Dies vreesden de mannen den HEERE met grote vreeze; en zij slachtten den HEERE slachtoffer, en beloofden geloften.

Zij dankten de HEERE voor Zijn Werk. En ook dat is een teken voor "een ieder", te beginnen bij het Joodse volk. Een mens zou altijd de Here Jezus Christus danken door Hem te geloven, door Hem te vertrouwen als zijnde de Verlosser en Heiland.

Het hoofdstuk eindigt met het vervolg op die "schuldbetaling", waarmee Jehovah een zeer groot teken geeft hoe dé verlossing van de 2 stammen, de 10 stammen, de individuele mens en uiteindelijk alle volkeren in z'n werk gaat. Namelijk door dood en opstanding. Louter en alleen via deze route, waarmee de Here Jezus de eerste was, is er verlossing en daarna zaligheid mogelijk.

Jona 1 : 17

De HEERE nu beschikte een groten vis, om Jona in te slokken; en Jona was in het ingewand van den vis, drie dagen en drie nachten.

Geplande "route" in de heilsgeschiedenis

Wat hier gebeurt is de door God geplande "route" in de heilsgeschiedenis, uitgebeeld in Jona. Die kwam weliswaar tot bekering (hij keerde om), maar moest ook nog "tot geloof" komen om daarmee de wil van God (Gods Woord spreken) te doen.

UITGELICHT...

Joppe (Jafo) - 2

Het is de apostel Petrus die de verkondiging van het Evangelie onder de Heidenen zou starten. (Handelingen 15 : 7) Dat gebeurt vanuit Joppe. In Handelingen 9 is Petrus vlakbij Joppe, in Lydda. Hij geneest daar "op de achtste" - in Jezus Christus - Eneas. Hij zegt: "sta op ... En hij stond terstond op." Dát is opstanding onder het Nieuwe Verbond.

Later is Petrus in Joppe en zegt hij tegen de gestorven Tabitha (Dorkas): "*Tabitha, sta op! En zij deed haar ogen open...*" Dan staat er: "*hij gaf haar de hand, en richtte haar op, en ..., stelde hij haar levend voor hen.*" Oprichten is opstanding, leven! "... *En velen geloofden in den Heere.*" Dit hoofdstuk besluit met: dat Petrus "*vele dagen te Joppe bleef, bij een zekere Simon, een lederbereider.*"

Dat is dezelfde weg, die het Joodse volk aan het einde van de 70-ste jaarweek moet gaan. Eerst - als overblijfsel van het volk - zich bekeren, omdraaien van de heilloze weg die men liep, gevolgd door het aanroepen van de Naam des Heeren. Dan uitgeleid worden in de woestijn (Petra; de rotsstad in het huidige Jordanië) en vervolgens dáár tot geloof komen in de Opgestane, de Here Jezus Christus. Pas daarna kan een gelovig Israël (2 + 10 stammen) zich gaan wijden aan het spreken en verkondigen van het Evangelie van Gods Koninkrijk, waarvan de Here Jezus Christus de Koning is.

Bidden om verlossing vanuit het dodenrijk

Het was de HEERE die zorgde voor een grote vis. Overdrachtelijk zorgde Jehovah dat de Gemeente in de "woeste volkerenzee" verscheen om Israël in Zich op te nemen en dus ook zo te beschermen en te bewaren voor betere tijden. Maar dat betekende wel de dood (= einde communicatie) voor Israël. Het verblijf in de grote vis ging vooraf aan hun opstanding, net zoals de dood vooraf ging aan het weer tot leven komen van Jona en aan de opstanding van de Here Jezus. Het is altijd deze "route".

Wat zou Israël gedurende "de 3 dagen en 3 nachten" in de dood doen? Aan op aarde normale activiteiten in ieder geval niets, want in het dodenrijk worden deze niet gedaan. (Prediker 9 : 5-10) De Psalmen laten op veel plaatsen zien wat er vanuit het dodenrijk wel gedaan kan worden. Namelijk tot God bidden, wat overigens betekent dat in dat dodenrijk er bewustzijn is, hoewel wij geen enkel idee hebben hoe dat er uitziet.

Jona 2 : 1, 2

En Jona bad tot den HEERE, zijn God, uit het ingewand van den vis.

En hij zeide: Ik riep uit mijn benauwdheid tot den HEERE, en Hij antwoordde mij; uit den buik des grafes schreide ik, en Gij hoordet mijn stem.

Wat in vers 1 "het ingewand van de vis", heet, is in vers 2 "de buik des grafes", in het binnenste. In het Hebreeuws staat hier "sheol", wat op veel plaatsen vertaald wordt

UITGELICHT...

Joppe (Jafo) - 3

De naam Simon betekent "de horende". Zijn naam wijst op de gelovige. Het noemen van zijn beroep, waarvan je normaal gesproken toch zou zeggen: waarom moeten wij dat weten?, bepaalt ons bij de opstanding, bij de Nieuwe Schepping. Want van leer, dode huid, het oude, maakt (het is een proces) deze Simon, deze gelovige, iets nieuws, "nieuw leven".

Het is dit Evangelie, over de opstanding uit de dood tot leven, als de weg die zowel individu, volkeren (als eerste Israël) en "de wereld" moeten gaan, dat vanuit Joppe de wereld over gaat. Via een "schip". Maar eerst gaat het naar Cesarea, de "stad van de keizer", "stad van Cesar". Daar komt een heiden tot geloof, als teken van de "route" van het Evangelie der Genade Gods.

met "hel", als aanduiding voor het dodenrijk, waar de geesten (onzichtbaar) van overleden mensen verblijven. De King James vertaling heeft hier dan ook "*the belly of hell*" staan. De NBG'51: "*uit de schoot van het dodenrijk schreeuwde ik*".

Wat volgt zijn de gebeden van Jona, die ook bijna net zo in de Psalmen te vinden zijn. Daar zijn het woorden van de Here Jezus, die uitdrukking geven aan het diepe voelen van de Here Jezus. Hier zijn het de woorden van Jona, als profeet en daarmee ook als type of "teken" voor Israël, te beginnen bij het Joodse volk.

Jona 2 : 3-8

Want Gij hadt mij geworpen in de diepte, in het hart der zeeën, en de stroom omving mij; al Uw baren en Uw golven gingen over mij henen.

En ik zeide: Ik ben uitgestoten van voor Uw ogen; nochtans zal ik den tempel Uwer heiligheid weder aanschouwen.

De wateren hadden mij omgeven tot de ziel toe, de afgrond omving mij; het wier was aan mijn hoofd gebonden.

Ik was nedergedaald tot de gronden der bergen; de grendelen der aarde waren om mij henen in eeuwigheid; maar Gij hebt mijn leven uit het verderf opgevoerd, o HEERE, mijn God!

Als mijn ziel (= het praktische leven van de mens) in mij overstelpt was, dacht ik aan den HEERE, en mijn gebed kwam tot U, in den tempel Uwer heiligheid.

Die de valse ijdelheden onderhouden, verlaten hunlieder weldadigheid.

Dit gebed ([zie ook Psalm 22](#)) wijst naar de toekomst, naar de tijd van het "*weder aanschouwen van de tempel Uwer Heiligheid*". De woorden in Jona 2 zijn in de Psalmen dus vooral woorden van de Here Jezus, maar hier van Jona, nu ook als Psalmist, die een type van de Here Jezus is én een type van Israël. Zij konden én kunnen ervan verzekerd zijn dat God dit gebed verhoren zou, omdat dit een gebed naar Gods wil is.

Dus wat zou Israël moeten doen tijdens hun verblijf in het "ingewand van de vis"? In de "3 dagen" dat het dood is? Dit gebed bidden lijkt mij, vooruitlopend op haar verlossing

UITGELICHT...

Joppe (Jafo) - 4

In Handelingen 10 wordt de rijk aan typologie zijnde geschiedenis van "Cornelius en zijn huis" verteld. Deze "hoofdman over 100" in dienst van de Keizer, is op deze manier een teken van het "ingaan in het Koninkrijk", want dat betekent het getal 100 in de Bijbel. De Geest Gods stuurt Petrus, die in dit hoofdstuk vaak als "Simon" wordt genoemd, naar de heiden Cornelius. Petrus verkondigt de Christus en dat goede nieuws (Evangelie) wordt gretig aanvaard. Net als eerder in Ninevé. Hij "en zijn huis" (degenen die tot hem behoren) komen tot geloof in de Here Jezus Christus. Het resultaat was per direct de uitstorting van de Heilige Geest én de doop in water, wat ook niets anders is dan een uitbeelding van dood en opstanding. Cornelius vraagt Petrus een "paar dagen" bij hen te blijven.

uit de dood, want daar gaat het hier om. Gericht aan de Enige die uit de dood kan verlossen, Die daartoe de macht heeft.

De mens op zich - dus niet de gelovige, want die is Nieuwe Schepping en gaat de dood niet in - zou al tijdens zijn "leven" een dergelijk gebed kunnen bidden tot de Schepper. Hij of zij is namelijk alreeds "in de dood", omdat de mens nu eenmaal vanaf zijn geboorte onvermijdelijk op weg is naar die dood.

Jona 2 : 9

Maar ik zal U offeren met de stem der dankzegging; wat ik beloofd heb, zal ik betalen. Het heil is des HEEREN.

Kennelijk heeft Jona zich dan toch aangeboden (dat is de betekenis van "offeren") om God te danken en te doen wat Hij aan de HEERE beloofd heeft. Uiteraard kon dat alleen uitgevoerd worden als hij uit dat dodenrijk opgestaan zou zijn. Dus gaat dit "offeren" niet over de dood in de vis van Jona, maar over wat hij aanbiedt aan de HEERE als hij uit de dood is opgestaan.

Dit is een beeld van de Here Jezus, die Zich bij Zijn opstanding aan God aanbod (offerde) om Zijn Wil te doen. Daar wordt in dit vers naar verwezen via de uitdrukking "het heil is des HEEREN", wat lijkt op de Naam van Jezus: "Jehovah (HEERE) is Redder", of "Jehovah is Redding". Dat gaat om Zijn verlossingswerk ná Zijn opstanding "van tussen de doden uit".

De gelovige, bouwsteen van de Tempel Gods, zou zich - in navolging van Christus - ook aanbieden aan God. Petrus schrijft daarover aan de gelovigen:

1 Petrus 2 : 5

Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.

Dat aanbieden kan zelfs al nu wij nog in "het vlees" zijn, in de tijdelijke situatie van "*inwonend in ons aardse lichaam*". Daartoe is dat lichaam door God "geheiligd", d.w.z. "heel gemaakt" om Hem te kunnen dienen, anders had dat niet gekund in het "vlees". Tot dat dienen roept Paulus ons op:

Romeinen 12 : 1

Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst.

Het volk Israël beloofde Gods wil te doen

Ook dit "*betalen wat ik beloofd heb*", door Jona zou een teken moeten zijn voor zowel de 2 als de 10 stammen van Israël. Als één volk zou zij zich aanbieden om dan toch eindelijk die waardige "Knecht des Heeren" te zijn, zoals het Gods bedoeling was en straks weer zal zijn. De 12 stammen hadden éénstemmig na de uittocht uit Egypte dit beloofd:

Exodus 19 : 8

Toen antwoordde al het volk gelijkelijk, en zei: Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen! En Mozes bracht de woorden des volks weder tot den HEERE.

Handelingen 10 : 24: *En Cornelius verwachtte hen, samengeroepen hebbende die van zijn maagschap en bijzonderste vrienden.*

Jona 3

Na dit gebed van Jona uit het dodenrijk spreekt de HEERE. In dit geval tot de vis, en overdrachtelijk tot de Gemeente. Waarna het volgende gebeurt: als levend mens wordt Jona "op het droge" uitgespuugd. Overdrachtelijk: als levend volk wordt Israël uit de woeste volkerenzee in de rust van het droge land (het land des Heeren) gebracht.

Jona 2 : 10

De HEERE nu sprak tot den vis; en hij spuwde Jona uit op het droge.

De levende (= actieve) God gaat verder met spreken tot de weer levende Jona. Die is opnieuw van zijn lichaam voorzien en kan dus het e.e.a. gaan doen, zoals hij ook beloofd heeft tijdens zijn "benauwdheid". Dat is hoofdstuk 3 van Jona.

Jona 3 : 1

En het woord des HEEREN geschiedde ten anderen male tot Jona, zeggende:

En ook hierin ligt een teken voor het volk Israël opgesloten. Namelijk dat de HEERE voor een tweede maal tot het volk zou spreken in verband met de opdracht die men al eerder ontvangen had, maar waarvoor men "weggelopen" was. Het gaat dan uiteraard om het spreken van de Woorden Gods.

Die "anderen male", die tweede maal dat er - overdrachtelijk - tot het gehele volk Israël, te beginnen met de 2 stammen (het Joodse volk) gesproken zou worden, is nog toekomst. Het is de bedoeling dat het Joodse volk in de komende "[70-ste jaarweek van Daniël](#)" herkent en erkent dat de Here (Jehovah) Jezus Christus hun opnieuw een opdracht tot prediken gaat geven op het moment dat zij weer "op het droge uitgespuugd is door de vis". Dat zit opgesloten in het veelomvattende teken van Jona.

UITGELICHT...

Een groot wonder

"Een grote vis" zegt het OT, een "wal-vis" (wal = groot) zegt het N.T. Dat Jona na drie dagen "in de vis" geheel intact op het land uitgespuugd wordt, is voor ons niet te begrijpen en alleen als Godswonder te verklaren. Daar zouden we het bij laten en niet roepen dat dit helemaal niet kan en dat Jona dus niet dood was, maar levend bleef in de vis. Dat beweren o.a. de Jehovah's Getuigen: "*Binnen in de vis was hij zo goed als dood, maar Jehovah bracht zijn leven uit de kuil, of Sjeool, omhoog door hem in het leven te houden ...*" Ook dát zou een groot Godswonder zijn. Maar de Bijbel leert dit zeker niet. Mede door de vergelijking met het verblijf van de Here Jezus in het dodenrijk - en Zijn bidden aldaar - leert de Bijbel juist dat óók Jona op dezelfde plaats was, namelijk in het dodenrijk.

Jona 3 : 2

Maak u op, ga naar de grote stad Ninevé; en predik tegen haar de prediking, die Ik tot u spreek.

Ninevé, (de naam betekent "dubbele zoon", "dubbele erfenis", "dubbele vrucht") was een "grote stad Gods" en is een teken dat Jeruzalem ooit niet langer "de stad Gods" zou zijn. Op het moment van deze woorden, was dat nog wel zo. Maar veel later hadden de Joodse geestelijk leiders in de dagen van Jezus hieruit al kunnen weten dat - voor een bepaalde tijd, zo de profetieën leren - Jeruzalem niet door God gebruikt zou worden.

In de toekomst - in de 70-ste week van Daniël - is dit teken alsnog werkzaam. Dan is Jeruzalem nog steeds niet "de stad Gods". Daar kan namelijk geen sprake van zijn in de tijd die ook genoemd wordt "de tijden der heidenen", waarin Jeruzalem door de heidenen (= niet Israël) vertreden zou worden. (Lukas 21 : 24) Dat was het geval ten tijde van de eerste komst van de Here Jezus in het beloofde land; zo is het nu en zo zal het zijn tot aan het einde van de 70-ste jaarweek. Echter zal het dan nog maar heel kort zijn totdat Jeruzalem hersteld zal zijn tot Gods stad, met de Here Jezus Christus als Koning vanuit die stad.

Jesaja 2 : 2, 3

En het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des HEEREN zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelven zullen alle heidenen toevloeien. En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des HEEREN, tot het huis van den God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem.

Deze profetie - die spreekt over een altijd blijvende situatie - is absoluut nog niet in vervulling gegaan, maar aangezien dit Gods Woorden zijn, bestaat er geen enkele twijfel over dat dit wel gaat gebeuren. Dat is een zekerheid!

UITGELICHT...

Petrus en Jona

- Petrus (NT) en Jona (OT) worden nadrukkelijk aan elkaar verbonden in de Bijbel. Jona predikt "aan de Heidenen" in Ninevé, waarbij die stad en haar inwoners een beeld zijn van de 10 stammen, die in 722 B.C. werden weggevoerd en uiteindelijk in het Westen terecht kwamen.
- Petrus wordt op 4 plaatsen in het Johannes-Evangelie de "zoon van Jonas" genoemd. In de Bijbel betekent dat in ieder geval "erfgenaam van Jona". D.w.z. dat Petrus het werk van Jona (zijn geestelijke vader) voorzet.
- Petrus geeft een verklaring van de "drie dagen en drie nachten" in 2 Petrus 3 : 8: "... dat een dag bij den Heere is als duizend jaren, en duizend jaren als een dag." Het gaat om 2 volle "dagen".

De bekering van Ninevé

Jona 3 : 3

*Toen maakte zich Jona op, en ging naar Ninevé, naar het woord des HEEREN.
Ninevé nu was een grote stad Gods, van drie dagreizen.*

Jona werd actief (".... maakte Jona zich op"). Hij handelde vervolgens "naar het Woord des HEEREN" en ging naar de grote stad, die God uitverkoren had een teken te zijn in Zijn Plan. Het werk zou volgens planning "drie dagreizen" in beslag nemen. Dat het hier niet gaat om een reis van drie dagen naar Ninevé, blijkt uit de volgende twee verzen.

Jona 3 : 4, 5

*En Jona begon in de stad te gaan, een dagreis; en hij predikte, en zeide: Nog veertig dagen, dan zal Ninevé worden omgekeerd.
En de lieden van Ninevé geloofden aan God; en zij riepen een vasten uit, en bekleedden zich met zakken, van hun grootste af tot hun kleinste toe.*

Hier wordt gezegd dat de prediking van Jona na slechts "één dagreis" prediken het door God gewenste resultaat opleverde. Hij was nog maar net begonnen en op diezelfde "ene dag" (als onderdeel van de 40 dagen) was het werk al gedaan! Voor dít volk, voor déze stad, waren de geplande "drie dagreizen" helemaal niet nodig. Zij geloofden God al heel snel op Zijn Woord en lieten zien dat zij de door de HEERE geboden "verlossing uit de dood" nodig hadden en dat zij erop vertrouwden dat dit zou gebeuren.

Welk volk heeft in de geschiedenis de prediking over de zaligheid van de Zaligmaker heel snel aanvaard? Het is bekend - helaas slechts bij sommigen - dat de afstammelingen van Efraïm, genoemd naar de eerstgeborene (= de erfgenaam) van Jozef, de boodschap dat de Here Jezus de Verlosser Israëls was, als eerste gehoord hebben en op regerings-

UITGELICHT...

40 jaar

- Het getal 40 spreekt over verzoeking en geestelijke strijd, en uit deze wereld (= 4) gaan.
- Nadat het volk Israël 40 jaar (= 1 generatie) in de woestijn was, kwam zij in het Beloofde Land.
- Jezus werd 40 dagen verzocht in de woestijn.
- Na de opstanding van de Here Jezus zou binnen 40 jaar, het Evangelie verkondigd worden aan de gehele wereld.
- Zwangerschap duurt 40 weken. Na deze "verdrukking" is er verlossing en nieuw leven.
- Na de Opname van de Gemeente, en vóór Christus' Koninkrijk op aarde, hebben alle volkeren 40 jaar de tijd om zich te bekeren.

niveau geloofd hebben. Als wettelijke vertegenwoordigers van de eerder weggevoerde 10 stammen "geloofden zij aan God". Dit in tegenstelling tot de wettelijke vertegenwoordigers van de 2 stammen. Zij keerden zich juist af van hun Heer en Heiland.

Die drie dagreizen staan vast, maar in het geval van Ninevé, als beeld van de 10 stammen, was dat aantal dagen helemaal niet nodig. Voor de 2 stammen echter wel, die zouden de door God bepaalde "3 dagen" wél nodig hebben om tot geloof te komen. Op de derde dag (na 2 volle dagen) zouden zij opstaan en tot leven komen. In de praktijk is dat aan het einde van de 7 jaar durende 70-ste jaarweek, die in de nabije toekomst zal aanvangen. Daarna is het, binnen het totaal van de 40 jaar, de beurt aan de volkeren om tot aanvaarding van de Verlosser Israëls - en van de wereld - te komen.

Bekering van een volk op het hoogste niveau

Het is belangrijk dat bekering plaatsvindt op regeringsniveau. Dat kan de koning zijn, in ieder geval ligt die verantwoordelijkheid bij het hoogste gezag van een volk. Dat gaat het snelst en is voor God maatgevend voor bekering als volk in totaal. Dit principe is ook terug te vinden in het teken van Jona. De uiterst snelle aanvaarding en bekering van zo'n grote stad als Ninevé zou niet mogelijk zijn geweest als de koning van Ninevé niet het voortouw had genomen. Dat deed hij echter wel.

En daarom begint vers 6 ook met "want", als uitleg waarom "de lieden van Ninevé", "van hun grootste af tot hun kleinste toe", tot geloof gekomen waren.

Jona 3 : 6-8

Want dit woord geraakte tot den koning van Ninevé, en hij stond op van zijn troon, en deed zijn heerlijk overkleed van zich; en hij bedekte zich met een zak, en zat neder in de as.

En hij liet uitroepen, en men sprak te Ninevé, uit bevel des konings en zijner groten, zeggende: Laat mens noch beest, rund noch schaap, iets smaken, laat ze niet weiden, noch water drinken.

UITGELICHT...

De 10 stammen

- Meer over de "10 stammen":
- [Ons verwaarloosd erfdeel \(brochure PDF\)](#)
- [De geschiedenis van Kelto-Saksisch Israël \(boek - PDF\)](#)
- [De komst van het Geloof \(boek - PDF\)](#)
- [In het spoor van de discipelen \(boek - PDF\)](#)
- [Onbekend Israël - van David tot Vandaag \(boek - gedrukt\)](#)

Maar mens en beest zullen met zakken bedekt zijn, en zullen sterk tot God roepen; en zij zullen zich bekeren, een ieder van zijn bozen weg, en van het geweld, dat in hun handen is.

De koning van Ninevé, een stadskoning waarvan wij de naam niet kennen, geeft hier een geweldig voorbeeld af - een teken dus - hoe er gereageerd zou moeten worden op de genade-prediking vanuit de Ware God, de Schepper van hemelen en aarde. De "HEERE der heirscharen" (Jehovah-Zebaoth), als dé Koning der koningen en Heer van alle volkeren. In ieder geval hoort "sterk tot God roepen", Hem aanroepen (Joël 2 : 32) tot de weg die leidt naar behoud.

Het gaat daarbij niet alleen om woorden, maar ook om daden. De koning begrijpt dat en handelt dienovereenkomstig. Hij geeft het goede voorbeeld en beveelt het volk de juiste stappen te zetten. Gelukkig was er in die dagen kennelijk nog geen "democratische besmetting" van het bestuur, anders had dit niks geworden...

Een ieder moest zich "van zijn bozen weg", namelijk van "het geweld dat in hun handen is" bekeren. Daar was de koning zich hier in ieder geval terdege van bewust en dus geeft hij dan ook een getuigenis af. Het is altijd met het hart geloven en daarvan met de mond getuigen, zoals Paulus leert.

Romeinen 10 : 10

Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met den mond belijdt men ter zaligheid.

Die zaligheid, wat veel meer is dan alleen "redding", is een kwestie van het praktische leven van de mens. Wie dus van harte gelooft en dat uit, dat "beleeft", leeft in zaligheid en daarmee in vrede met God, uit Zijn Genade. Deze koning van "de dubbele zoon" (een rechtstreekse verwijzing via de naam Ninevé naar het eerstgeboorterecht van Efraïm, de zoon/erfgenaam van Jozef) deed dat kennelijk en met hem zijn volk. Ze zijn op dat moment overtuigd van de dringendheid van de situatie en van de prediking. Het is

UITGELICHT...

De Britten - Kelten

- Vóór zijn officiële bediening in Judea, Samaria en Galilea was [de Here Jezus al bij de nazaten van Efraïm; bij "de Britten"](#). Die naam betekent "volk van het verbond". Het waren Kelten.
- De druïden, onder leiding van aartsdruïde "Bran the Blessed" stonden welwillend tegenover het Evangelie, dat overeenkwam met hun verwachting van een redder onder de naam "Hesus".
- De officiële aanvaarding van Christus de Heiland lag bij de Keltische Koningen Caradoc (Caractacus) en Arviragus.
- Zowel voor als na de opstanding van de Here Jezus speelt [Jozef van Arimathea](#) een belangrijke rol bij de aanvaarding van het Evangelie door de Kelten.

letterlijk een kwestie van leven of dood. Niets minder dan dat. "Geloven aan God" wil ook zeggen dat men bewust is van dat Hij - naast een God van liefde - ook een rechtvaardig God is, Die het kwade oordeelt. En daarom zegt de koning:

Jona 3 : 9

Wie weet, God mocht Zich wenden, en berouw hebben; en Hij mocht Zich wenden van de hittigheid Zijns toorns, dat wij niet vergingen!

Die gedachte is nooit tevergeefs. In heel de Bijbel is het hoofdthema namelijk dat geloven (vertrouwen) in de Schepper aller dingen áltijd tot het voorkomen van vergaan, tot het "*afwenden van de hittigheid Zijns toorns*" leidt. Dat blijkt ook uit de geschiedenis van Jona; vanzelfsprekend.

Jona 3 : 10

En God zag hun werken, dat zij zich bekeerden van hun bozen weg; en het berouwde God over het kwaad, dat Hij gesproken had hun te zullen doen, en Hij deed het niet.

Geloof brengt de goede werken voort, zoals bekering van de boze (de verkeerde) weg. Dat zou toch een teken geweest moeten zijn voor de Farizeeën in de dagen van de Here Jezus? Dat zou toch een teken voor iedereen moeten zijn vanaf de opstanding van de Here Jezus tot op vandaag? Dat zál toch een teken moeten zijn voor zowel de 2 stammen en opnieuw de 10 stammen? Dat zál toch een teken moeten zijn voor "de volkeren", voor alle mensen vanaf de wederkomst van de Here Jezus aan het einde van de nog aan te vangen 70-ste jaarweek?

Wat het betekent dat het "*God berouwde over het kwaad*", staat in de zelfde zin: "*Hij deed het niet*". Het gaat hier niet om de ons bekende menselijke kijk op berouw over iets dat bijvoorbeeld gedaan of gezegd is. Waar i.v.m. God in de Bijbel het begrip "berouw" wordt gebruikt, gaat het om een keer (een wending) in de situatie. De koning van Ninevé zei dat ook: "*Wie weet, God mocht Zich wenden, en (= namelijk) berouw hebben*".

UITGELICHT...

Het Evangelie

- Jozef van Arimathea werd ná de opstanding van de Here Jezus op een open manier en in volle vrijheid gekozen en aanvaard als het hoofd van de tot Christus bekeerde Britse druïdische geloofsgemeenschap.
- Het Evangelie werd al vroeg de wereld in gebracht vanuit Engeland. Daar, met name in de omgeving van Glastonbury en Wales ligt de historie van de "vroege Kerk", geheel in overeenstemming met de nog oudere beloftes aan de 10 stammen van Israël.
- Ook bij de veel latere zendingsactiviteiten en de verspreiding van Gods Woord de Bijbel, ligt de nadruk voornamelijk op het werk van gelovigen vanuit Brittanië.

Hoofdstuk 4

Dat God "*rijk is aan goedertierenheid en genade*" had Jona kunnen weten. En ... hij wist het ook, zo blijkt uit hoofdstuk 4 van Jona. De Joden in de dagen van Jezus van Nazareth hadden dit - wederom als teken - kunnen weten uit de geschiedenis van Jona. Maar ook natuurlijk uit de Wet, de Psalmen en de profeten. In onze Statenvertaling komt "[goedertierenheid](#)" in 141 Bijbelverzen in het OT voor. In maar liefst 116 Psalmen wordt de goedertierenheid van de HEERE, met name tegenover Zijn volk, bloemrijk beschreven. Het laatste vers is:

Psalm 147 : 11

De HEERE heeft een welgevallen aan hen, die Hem vrezen, die op Zijn goedertierenheid hopen.

De ware God, die wij inmiddels kennen als Jehovah Jezus Christus, wil graag dat Zijn schepselen Hem achten om wie Hij is, dat is hier de betekenis van "vrezen". Daarom heeft de God van Genade een "zo lange moed", zodat er niemand verloren hóeft te gaan. Dat zegt Petrus, die zo nadrukkelijk in de Bijbel aan Jona wordt verbonden, in de zin direct nadat hij over de "twee dagen van 1000 jaar" van onze bedeling heeft gesproken:

2 Petrus 3 : 9

De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk enigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen.

De apostel Paulus heeft het over "*den rijkdom Zijner goedertierenheid*" en dat "*dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt*" (Romeinen 2 : 4) De door Christus persoonlijk in Zijn dienst gestelde apostel (= zendeling van Christus) vertelt aan Titus, en aan de gelovigen te Efeze, meer over deze "goedertierenheid":

UITGELICHT...

Simon bar Jona

De typologische overeenkomst tussen Jona en zijn "geestelijke zoon" Simon (Petrus), als type van "Juda", blijkt ook uit Mattheüs 16 : 16-18: "*En Simon Petrus, antwoordende, zei: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods. En Jezus, antwoordende, zei tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar-jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, ...*" Zowel Jona als Petrus waren toch teleurgesteld dat op dat moment het aangekondigde oordeel niet door God werd uitgevoerd. Aan hen moet daarom "bevindelijk", door praktische ondervinding, uitgelegd worden hoe het werk van de goedertierende God in Christus (de Heilige Geest) in deze bedeling der Genade Gods vorm wordt gegeven.

Titus 3 : 4, 5

Maar wanneer de goedertierenheid van God, onzen Zaligmaker, en Zijn liefde tot de mensen verschenen is, Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes;

Efeze 2 : 7, 8

*Opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen den uitnemenden rijkdom Zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus.
Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave;*

Jona's toorn

Hoofdstuk 4, het slothoofdstuk van het zo omvangrijke "teken van Jona", begint met wéér een teken. In ieder geval voor het Joodse volk, waarvan de toornig geworden Jona een type is.

Jona 4 : 1

Dit verdroot Jona met groot verdriet, en zijn toorn ontstak.

Jona was blijkbaar verdrietig en ook boos op God, Die het geloof en de bekering van Ninevé beloofde met het niet uitvoeren van Zijn aangekondigde oordeel. Als beeld, als type wordt hier gezegd dat de 2 stammen (Juda) op z'n zachts gezegd niet gunstig zouden reageren op wat de Heer met de 10 stammen in petto had. Namelijk behoud, op basis van geloof en bekering.

Maar Jona laat ook zien dat hij wist - al vanaf het begin van zijn opdracht - welk een God de HEERE is. In feite geeft hij daarmee aan dat zijn "verdriet" en "toorn" niet terecht waren.

Jona 4 : 2

*En hij bad tot den HEERE, en zeide: Och HEERE! was dit mijn woord niet, als ik nog in mijn land was?
Daarom kwam ik het voor, vluchtende naar Tarsis;
want ik wist, dat Gij een genadig en barmhartig God zijt, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwaad.*

In de Bijbel wordt op talrijke plaatsen geleerd dat de Heer meer dan eens het volk Israël, de volkeren, de mensheid en de mens als individu, genade en barmhartigheid betoonde en betoont. Wie wil, wie gelooft, op Hem vertrouwt, kán gebruik maken van Zijn grote goedheid. Jona wist dit.

Maar er wordt tevens geleerd dat er ook een moment komt dat de lankmoedigheid definitief ten einde zal zijn, als er weer - of nog steeds - sprake is van ongeloof. Als de omstandigheden weer hetzelfde zijn als vóór de bekering. Dat wordt ook geïllustreerd doordat Ninevé vele jaren later - in 612 B.C. - vernietigd werd. Ook dit kan gezien worden als een onderdeel van het "teken van Jona".

Jona - als beeld van het Joodse volk - had zo'n ontzettend grote moeite met Gods barmhartigheid, en dus met het uitstel van het oordeel, dat hij zelfs wilde sterven. Door Gods hand, zo blijkt uit het volgende vers.

Jona 4 : 3

Nu dan, HEERE! neem toch mijn ziel van mij; want het is mij beter te sterven dan te leven.

Dat was de tweede van de drie keer dat Jona wilde sterven. In vers 8 zegt hij het nogmaals en toen hij zichzelf vrijwillig uit het schip liet werpen, was dat in feite ook niets anders dan een zelfgekozen sterven. Jona - als type van Juda - wordt meermaals geïdentificeerd met de dood en ook dat is een teken.

Jona 4 : 4

En de HEERE zeide: Is uw toorn billijk ontstoken?

Deze vraag wordt hier niet beantwoord. Later, in het laatste vers van Jona wel, maar dan in de vragende vorm.

Jona 4 : 5

Jona nu ging ter stad uit, en zette zich tegen het oosten der stad; en hij maakte zich aldaar een verdek, en zat daaronder in de schaduw, totdat hij zag, wat van de stad zou worden.

Jona had gerust weer naar huis kunnen gaan. Zijn werk zat er op, de prediking tot bekering was uitermate succesvol geweest. Maar in plaats daarvan bouwde hij een schaduwplek en ging hij zitten mokken en afwachten wat er gebeuren zou. Jona is hiermee een beeld van het gelovig overblijfsel uit de Joden. Hij (het) gaat weliswaar de stad uit, zoals het hoort als er tot geloof gekomen moet worden, maar hij (het volk) maakt zichzelf een "verdek", op eigen initiatief dus, om ter bescherming tegen de brandende zon in de beschermende schaduw te kunnen zitten.

Dat spreekt over niets anders dan de "werken der wet". Het is een uitbeelding dat een overblijfsel uit Juda, zichzelf onder de wet (of anders gezegd: het Judaïsme) zou stellen. Op eigen initiatief en dus niet omdat de Heer dat wilde. Dat was ook de situatie in het begin van de 5e bedeling, kort na de opstanding van de Here Jezus. Wettische christenen - niet alleen Joden - zitten in feite te wachten op het onmiddellijk en ter plekke straffen (oordeel) door de HEERE. Net als Jona, die wellicht nog steeds verwachtte dat de bekering niet zou stand houden of iets dergelijks.

De wonderboom

Tegenover dit eigen werk van Jona stelt de HEERE Zijn Werk en daarna wordt er direct niets meer vernomen van dat door de mens gemaakte "verdek".

Jona 4 : 6

En God, de HEERE, beschikte een wonderboom, en deed hem opschieten boven Jona, opdat er schaduw mocht zijn over zijn hoofd, om hem te redden van zijn verdriet. En Jona verblijdde zich over den wonderboom met grote blijdschap.

God geeft Zelf een levend organisme ter bescherming tegen de "hitte des toorns", uitgebeeld in de verschroeiende zon. Jona moest gered worden van zijn verdriet. Redding is typisch het werk onder het Nieuwe Verbond in Christus. Vanzelfsprekend brengt dat "grote blijdschap" met zich mee voor wie die onder dat Nieuwe Verbond zit (= rust).

En ook dit is een teken in de geschiedenis van Jona. Het moet de oplettende bijbelstudent van alle tijden duidelijk zijn dat het werk van de mens door God wordt weggenomen om vervangen te worden door Zijn Werk. Het door eigen handen gebouwde "verdek" (de "hut") van Jona maakt plaats voor de "schaduw des Heren". De wet (een "schaduw" volgens Hebrëen 8 en 10), het judaïsme, het Oude Verbond, waren slechts tijdelijk en werden weggedaan om plaats te maken voor het Nieuwe Verbond uit de hand van God.

Het probleem is dat "Juda" in hun relatie tot God vertrouwt op de wet. Ook binnen het christendom verschuilt men zich achter de wet en meent men dat onder de wet leven (wat niet eens mogelijk is...) bescherming biedt tegen de toorn van God. Als men daarvoor op de Bijbel wijst, dan is dat naar de uitspraak van Mozes in het Oude Testament, aangehaald door de apostel Paulus:

Romeinen 10 : 5

Want Mozes beschrijft de rechtvaardigheid, die uit de wet is, zeggende: De mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven.

UITGELICHT...

De wonderboom

- Hebreeuws: "qîqāyôn"; Strongnr. H7006, komt alleen in het boek Jona voor; 4 keer. "Qi" en "qa" zijn hetzelfde en wijzen op twee keer geboren worden; dubbel, oftewel eerstgeboorterecht. Het hangt samen met "Efraïm" of anders: met de Gemeente.
- Het is een boom, een levend organisme, maar verder weet men niet wat het is. Daarmee is het een wonderboom, want een wonder is de aanduiding van iets dat wij niet kennen of begrijpen. Het is eveneens een wonder dat een boom in zo'n korte tijd (één nacht) vanuit het niets opkomt en zo snel groeit dat er genoeg schaduw van komt.
- De getalswaarde van qîqayôn is 276. Dat wijst op de Gemeente. (Zie Handelingen 27 : 37)

Het is dezelfde Paulus die uitlegt dat, nu het Oude Verbond vervangen is door het Nieuwe Verbond, dit "doen van de wet" plaats gemaakt heeft voor louter leven uit Gods Genade, als Nieuwe schepping in Christus.

Gelukkig maar, want gebleken was dat "het vlees" (nakomelingen van Adam en Eva) op geen enkele manier in staat was en is om de wet te doen en zo het leven te behouden. Wie nú, onder het Nieuwe Verbond, tóch zichzelf onder de wet - of welke wet dan ook - plaatst, wordt door Paulus keihard gecorrigeerd:

Romeinen 2 : 12

Want zovelen, ... als er onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden;

Wie "in het vlees" de wet wil houden, zondigt. Daar is totaal geen ontkomen aan. Die "mist het doel", want dat is zondigen. Daarop staat maar één oordeel, maar één "bezoldiging" (= loon):

Romeinen 6 : 23

Want de bezoldiging der zonde is de dood, ...

De Gemeente leeft in deze 5e bedeling onder het Nieuwe Verbond (o.a. Hebrreeën 8), onder de heerschappij van de Genade en dat is niets anders dan een wonder. Dát wordt hier uitgebeeld in het "teken van Jona".

Elk mens, elk volk, dus ook "Juda", kan uiteindelijk alleen maar leven uit die Genade en juist niet onder welke vorm van "eigen redding of bescherming" dan ook. Dát zou de les - het teken - moeten zijn.

De wonderboom is een beeld van het Nieuwe Verbond. Deze van God gegeven boom biedt adequate bescherming tegen de "*hitte des toorn Gods*". Dat doet ook het Nieuwe Verbond, dat eveneens door God op wonderbaarlijk wijze gegeven is. In de volgende verzen is deze wonderboom eveneens een type van Ninevé. Daaruit volgt dat de situatie van Ninevé, waaraan het Evangelie (het Woord Gods) gepredikt werd, waardoor het - als gehele stad - behouden bleef, uitdrukking geeft aan de situatie sinds de opstanding van de Here Jezus.

Dit is profetie die van toepassing is in de dagen waarin wij leven. In onze dagen, in deze 5e bedeling, wordt namelijk het actieve oordeel Gods uitgesteld. In de volgende bedeling, de 6e, die van de "volheid der tijden", volgt dat oordeel wel op de prediking van die dagen. Alleen een overblijfsel zal daarvan behouden blijven; de "gehele stad" niet!

De wonderboom verdwijnt snel

De laatste verzen van het boek Jona bepalen ons bij de positie van de 10 stammen als "priesterlijk volk", ter vervanging van de 2 stammen in die positie. Dit deel van Israël was de "getuige Gods" geweest tot de opstanding van de Here Jezus. Overigens kweet men zich totaal niet van deze grootse taak. Paulus zegt over de Jood en dus over het volk:

Romeinen 3 : 2

.... dat hun de Woorden Gods zijn toebetrouwd.

Aan het begin van de 5e bedeling werden aan de tot geloof gekomen 10 stammen officieel "de woorden Gods toevertrouwd". En dat resulteerde dus in het uitstel van het actieve oordeel Gods voor de wereld, zoals uitgebeeld in de geschiedenis van Jona, Ninevé en de wonderboom. Het resulteerde eveneens in de bescherming via de Westerse Christen-volkeren van het Joodse volk (uitgebeeld door Jona) door de Christus,

Jona 4 : 7

Maar God beschikte een worm des anderen daags in het opgaan van den dageraad; die stak den wonderboom, dat hij verdorde.

Van Godswege wordt de bescherming biedende wonderboom weer weggenomen. Dat was "bij het opgaan van de dageraad"; heel vroeg op de dag. De worm staat volgens Job voor de mens.

Job 25 : 6

Hoeveel te min de mens, die een made is, en des mensen kind, die een worm is!

Door toedoen van de mens, verdort de boom. Als dat zo gezegd wordt, gaat het om ongeloof. "Bij het opgaan van de dag des Heeren" voor de 2 stammen, zal er geen bescherming van de wonderboom (de Gemeente) meer zijn en breekt de periode (de 70-ste week van Daniël) van "hittige toorn" aan voor eerst het Joodse volk en daarna de 10 stammen en de overige volken. Als de Gemeente opgenomen is in de lucht, "de Heer tegemoet", dan is álle geloof, élk Nieuw Schepsel in Christus, van de aarde weg. Dan is de wonderboom verdord. Dan blijft alleen de oude mens over en die heeft nu eenmaal een destructieve werking.

Jona 4 : 8

En het geschiedde, als de zon oprees, dat God een stillen oostenwind beschikte; en de zon stak op het hoofd van Jona, dat hij amechtig werd; en hij wenste zijner ziel te mogen sterven, en zeide: Het is mij beter te sterven dan te leven.

Jona, als beeld van de 2 stammen, bezweek onder de oostenwind (die gaat van God uit...) en de genadeloos brandende zon. Het sterven van zijn praktische leven (in de Bijbel heet dat "ziel") was hem nu ook liever dan het leven. Daarmee koos hij toch voor het verkeerde...

Kennelijk was Jona opnieuw in toorn ontstoken over wat toch Gods Werk was, zo blijkt uit de volgende conversatie.

Jona 4 : 9

Toen zeide God tot Jona: Is uw toorn billijk ontstoken over den wonderboom? En hij zeide: Billijk is mijn toorn ontstoken ter dood toe.

Jona meende terecht boos te kunnen zijn en antwoordt dat aan Jehovah. Maar die zegt dan:

Jona 4 : 10

En de HEERE zeide: Gij verschoont den wonderboom, aan welken gij niet hebt gearbeid, noch dien groot gemaakt; die in een nacht werd, en in een nacht verging;

De HEERE confronteert Jona - en dus ook het Joodse volk - met het simpele gegeven dat het grootse Werk, en ook de Genade van God Zelf (dat gedaan is in de duisternis...), onterecht tot onderwerp van discussie worden gemaakt. En dat terwijl noch Jona, noch het Joodse volk, ook maar op enigerlei wijze iets "gearbeid" heeft aan de wonderboom en waar die voor staat. Beiden hadden uiteraard niet het recht om commentaar te leveren op Gods goedheid, zoals Jona in vers 2 ook aangeeft: *"want ik wist, dat Gij een genadig en barmhartig God zijt, lankmoedig en groot van goedertierenheid, ..."*

De wetsgeleerden (Farizeeën) uit de tijd van de Here Jezus op aarde hadden ook het boek van Jona tot hun beschikking. En dat niet alleen, de Here Jezus zei opzichtig tot hen dat zij de geschiedenis van Jona als teken voor henzelf zouden beschouwen. Als men dat serieus - in geloof - bestudeerd had, dan zouden zij in ieder geval toen al geleerd moeten hebben dat alleen Gods Genade zou tellen en zeker niet de eigen werken onder het Judaïsme. Dat aanvaardde men dus niet en zelfs niet ná het lijden, de dood en de opstanding van de Here Jezus.

Net als de Emmausgangers hadden de Joodse leidslieden moeten herkennen wat de Here Jezus hen in krachtige bewoordingen voorhield op Zijn opstandingsdag.

Lukas 24 : 24-27

En sommigen dergenen, die met ons zijn, gingen heen tot het graf, en bevonden het alzo, gelijk ook de vrouwen gezegd hadden; maar Hem zagen zij niet.

En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben!

Schilderij van Fritz Von Uhde (1848 - 1911). Hij had de gewoonte bijbelse taferelen te plaatsen in een eigentijdse boerse omgeving.

*Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?
En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, legde Hij hun uit, in al de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was.*

De geschiedenis van Jona, met daarin zovele tekenen, hoort daar uiteraard ten volle bij. Men hād het kunnen weten, men kán het nu weten en ook straks in de "70-ste jaarweek" krijgt het Joodse volk, de 10 stammen, alle volken, alle mensen, opnieuw de kans om Christus in "al de Schriften" te leren kennen. O.a. over de opstanding "ten derde dage". Wat er in dat geval zal gebeuren zegt Lukas:

Lukas 24 : 45, 26

Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden. En zeide tot hen: Alzo is er geschreven, en alzo moest de Christus lijden, en van de doden opstaan ten derden dage.

Veel meer dan 120.000 mensen

In het laatste vers van dit voor de eeuwigheid vastgelegde teken van Jona, stelt God terecht dat Hij het volle recht heeft om te handelen zoals Hij doet. Dat Zijn Genade er altijd is voor iedereen die gelooft. Dat was ook wat de Evangelist Johannes noteerde:

Johannes 3 : 15

Opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Uit Zijn Genade dus en niets anders! Paulus schrijft later aan de gelovigen te Rome.

Romeinen 6 : 14

... want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

Het laatste vers van Jona is bijzonder, als we er wat beter na kijken.

Jona 4 : 11

En Ik zou die grote stad Ninevé niet verschonen? waarin veel meer dan honderd en twintig duizend mensen zijn, die geen onderscheid weten tussen hun rechterhand, en hun linkerhand; daartoe veel vee?

De vraag "En Ik zou die grote stad Ninevé niet verschonen?" is beantwoord. Het bijzondere van dit laatste vers, zit als eerste in "veel meer dan honderd en twintig duizend mensen". Dat is op zich een aparte uitspraak. Als het er inderdaad veel meer waren, dan had het daarbij horende getal veel beter genoemd kunnen worden dan "veel meer dan 120.000". Maar zoals altijd het geval is met getallen in de Bijbel, gaat het niet zozeer om het exacte aantal, maar om de betekenis. Zie daarvoor de kolom hiernaast. Die 120 is ook in verband te brengen met Noach. Na 120 (jaar) zou het oordeel moeten komen, maar op grond van geloof wordt men gered. Ninevé is zo een type van, en een teken voor, deze wereld, die eens gered zal worden. De inwoners van deze wereld, alleen zij die geloven in God en Zijn Woord, zullen gered worden van de ondergang.

UITGELICHT...

120.000

- In het Hebreeuws staat er: 12 (x) 10.000
- 12 = Heerschappij = Israël = heersen met God; het Recht Gods
- 10.000 = de aanduiding van de Gemeente, het Lichaam van Christus = hoogste vorm, van het ingaan in het Koninkrijk der Hemelen (= 100) = is de volheid van 100 x 100
- 120.000 = het Israël Gods, dat op grond van geloof in de opstanding van Christus, haar oorsprong en volheid heeft ontvangen in Christus en in de Hemel
- De Gemeente = Israël Gods, op Hemelse Niveau (Galaten 6 : 16)

Onderscheid tussen linker en rechter

De tweede bijzonderheid in Jona 4 : 11 is "die geen onderscheid weten tussen hun rechterhand, en hun linkerhand". Het wordt gezegd over die veel meer dan 120.000 mensen in de grote stad Ninevé.

Het verschil weten tussen rechts en links is het verschil weten tussen goed en kwaad. Dat ontstaat door het "eten van de boom des goeds en des kwaads", genoemd al in Genesis 2. Daar wordt deze boom, waarvan niet gegeten mocht worden, waaraan de mens (Adam en Eva) geen deel zou hebben, tegenover de in het middelpunt staande "boom des levens" gezet. Van die boom, van die vruchten, zou men juist wel eten en leven.

Genesis 2 : 9, 17

En de HEERE God had alle geboomte uit het aardrijk doen spruiten, begeerlijk voor het gezicht, en goed tot spijze; en den boom des levens in het midden van den hof, en de boom der kennis des goeds en des kwaads.

Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.

De boom des leven is een uitbeelding van het leven onder de wet. Onderscheid wordt er bij die boom gemaakt tussen rechts (het goede) en links (het kwade). Dat lijkt misschien een nuttige bezigheid, maar in Gods ogen is dat niet zo. Die leert dus al in Genesis 2 dat dit doen onherroepelijk tot de dood leidt. Dat is overigens toch in overeenstemming met Gods Plan.

Galaten 2 : 19

Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.

Paulus leert hier dat hij in de oude mens (het vlees) dóór (ten gevolge van) de wet alreeds gestorven ís! Daarmee is hij vóór de wet - in de ogen van de wet - dood. Maar hij leeft! Ja, maar dan wel in Christus, in God Zelf, en dat wordt hier benoemd als: "*opdat ik Gode leven zou*". Voor God leeft Paulus en met hem elke gelovige, omdat dit in Christus mogelijk is gemaakt door de Schepper Zelf. Leven is alleen mogelijk door de goede spijze, voortgebracht door "de boom des levens". Dat betekent alléén leven uit Zijn Genade en niet uit eigen kracht, uitgebeeld in op zoek zijn naar het kennen (eten) van goed en kwaad; de wet.

De mensen van die grote stad Ninevé, die de bekeringsboodschap van Jona zo snel omarmden, bleken ontvanke-lijk te zijn voor de Genade Gods (de boom des levens) en waren niet bezig met het onderscheid maken tussen rechts en links en aten niet van "*de boom der kennis des goeds en kwaads*." Zij stelden zich onder de Genade en niet onder de wet of traditie, dit in tegenstelling tot het Joodse volk in de dagen van de Here Jezus op aarde én in deze tijd.

In feite zegt de HEERE tot Jona in dit laatste vers, en daarmee tot Juda: de mannen van Ninevé, de 10 stammen, zijn op grond van geloof in, én hun gehoorzaamheid aan, Gods Woord veel verstandiger dan het ongelovige Joodse volk, de 2 stammen. En dát moet dus veranderen in de komende "70-ste week van Daniël".

Daartoe veel vee?

De derde bijzonderheid in Jona 4 : 11 vormen de drie slotwoorden met daarachter een vraagteken: "*Daartoe veel vee?* Op het oog weer een vreemde zin, waarbij de vraag "waar gaat dit over?" zeker gerechtvaardigd is. Waarom wordt hier, zo op het oog, het behoud van het vee genoemd? Er was oordeel aangekondigd over de menselijke inwoners van de stad, vanwege "*hunlieder boosheid*". (Jona 1 : 2) Niet over de dieren (vee). Het zijn mensen die het Evangelie hebben aangenomen. Het hele onderwerp "vee" of dieren had niet aan de orde hoeven te komen. Als het dan wel aan de orde gesteld wordt, dan moet het een betekenis hebben met betrekking tot het onderwerp dat in de profetie van Jona besproken wordt. Dan moet het onderdeel zijn van "het teken - beter gezegd de tekenen - van Jona". Dan moet het te maken hebben met nog een "groep", die het Evangelie van Gods Genade zou aanvaarden.

Andere heidenen komen tot geloof

Ninevé is, zoals we gezien hebben, een type van de 10 stammen van Israël. Dan is het "vee", dat hier in Jona door de HEERE apart en als laatste benoemd wordt, een beeld (teken) van alle volkeren (heidenen), die eveneens - mét de 10 stammen - tot geloof komen en behouden worden van Gods Oordeel. Die "groep" telt ook mee. Het zijn in dit verband dus niet alleen de "veel meer dan 120.000", maar ook nog eens degenen die in de Bijbel gelijkgesteld worden met "redelozen, en onverstandigen, die opgedreven worden". "Rede-loze dieren" zijn in de Bijbel sprakeloos, in de zin dat ze Gods Woord (de "rede") niet hebben.

Dat zijn de heidenen, de volkeren die de wet niet hebben. Ze heten ook wel "stomme dieren", omdat ze de rede niet ontvangen en daarom ook niet kunnen spreken, oftewel dat Woord (de rede) niet kunnen doorgeven. Maar ook zij zullen eerdaags als gelovigen de Goede Herder volgen.

Het Christendom is niet beperkt gebleven tot de 10 stammen, maar is verspreid onder alle volken. Een ieder kán er deel aan krijgen; het is vrij beschikbaar voor elk mens, voor elk volk, maar alleen op grond van geloof in de Zoon (Erfgenaam) van God, die wij kennen als Here (Jehovah) Jezus Christus. In wie dat doet, zal God "woning maken". God zal in hem of haar blijven en hij/zij blijft in God!

1 Johannes 4 : 15

Zo wie beleden zal hebben, dat Jezus de Zoon van God is, God blijft (woont) in hem, en hij in God.

Ninevé is uitbeelding dat de 10 stammen het Evangelie van harte en snel zouden aanvaarden, zodat ze niet onder het "passieve oordeel Gods" (Romeinen 1) zouden komen. Die uitbeelding, dat teken, had het Joodse volk kunnen kennen. In de komende bedeling, waar God Zich weer zal richten op het aardse volk Israël, zal een overblijfsel van het Israël Gods, de "Knecht des Heeren", dit teken wél herkennen. Net als de vele andere tekenen, die God Zelf zo ruim - en ook duidelijk - op Schrift heeft gezet, o.a. via Zijn profeet Jona. Wellicht dat ze dan zullen zeggen:

Mattheüs 12 : 41

.... en ziet, meer dan Jona is hier!